

„Inden Dihmer rejste, bad han mig om ved Lejlighed at bringe dig og Tante hans Hilsen. Han talte om jer begge to med den største Venlighed.“

Jytte vovede nu ikke at spørge om mere, og kort efter ringede hun af.

Resten af Eftermiddagen tilbragte hun henne i Sofahjørnet med en Pude under Nakken. I Tankerne gennemlevede hun sit sidste Møde med Dihmer — ikke selve den egenlige Ulykkesdag, da hun havde været saa nervøst fortumlet, at hun knap mere huskede, hvad der foregik — men Aftenen forinden: det første Gensyn og dets Overraskelser. Der var navnlig en bestemt Erindring, som i det forløbne Aar stadig havde forfulgt hende. Det var det Øjeblik efter Middagen paa Hotellet, da hun sad i den overfyldte hall sammen med sin Mor og Hr. v. Auen og var bleven lidt urolig, fordi Dihmer havde forladt dem. Da stod han pludselig i Døren til et af Læseværelserne med et Skær over sit Ansigt, som kom han inde fra en fremmed Verden . . .

Hun rettede sig op, da hun hørte sin Mand stikke Nøglen i Forstuedøren.

Et Øjeblik efter sad Karsten hos hende i Sofaen og tog hendes Haand.

„Har du kendt Mage til Vejr! Vorherre ryster ordenlig sin Vinterdyne! — Men kære, har du ikke set, at det sner?“ sagde han, da Jytte vendte sig mod Vinduet. „Hvad har den naadige Frue været saa optaget af?“

„Aa, jeg har siddet og døset lidt.“

„Du er saa kold om Hænderne.“

„Ja, jeg er kommen til at fryse, tror jeg. Men vi skal snart faa Varme.“

Hun gik hen til Kaminen, og saasnart hun vendte Ryggen til, fløj Karstens Øjne mistænksomt rundt i Stuen.

Ved Middagsbordet talte han om, at det nu var paa Tide, de kom deres Borgerpligter i Hu og gjorde et Par Middagsselskaber. Det kunde ellers se ud, som om de ganske vilde begrave sig i Hjemmelivets Hygge.

„Hvem har du saa tænkt at invitere?“ spurgte Jytte.